

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС, АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ ПРАВО І ПРОЦЕС. МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО. СУДОУСТРІЙ, ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

УДК: 347.952:342.924

Івасин Олександр Романович,

кандидат юридичних наук; начальник юридичного відділу Київського національного торговельно-економічного університету, адвокат, старший викладач кафедри адміністративного, інформаційного та фінансового права Київського національного торговельно-економічного університету

СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОНАННЯМ СУДОВИХ РІШЕНЬ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ: СПЕЦІАЛЬНІ СПОСОБИ

В даній статті розкривається зміст спеціальних способів судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах. До таких способів віднесені: зобов'язання суб'єкта владних повноважень надати звіт про виконання судового рішення; накладення штрафу за невиконання судового рішення; визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, що вчинені суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання такої постанови суду або порушення прав позивача, підтверджених такою постановою суду.

В статті запропоновані механізми удосконалення спеціальних способів судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративному судочинстві шляхом внесення змін до чинного Кодексу адміністративного судочинства України.

***Ключові слова:** судовий контроль, адміністративне судочинство, звіт про виконання судового рішення, штраф за невиконання судового рішення, способи судового контролю, види судового контролю.*

Постановка проблеми. Взаємодія фізичних та юридичних осіб з державними органами та їх посадовими особами постійно знаходиться в центрі уваги демократичного суспільства. При цьому виконання судових рішень є ключовою проблемою, яка потребує удосконалення з метою реалізацією завдань, які стоять перед правовою державою.

З метою удосконалення механізму розгляду скарг фізичних та юридичних на рішення, дії чи бездіяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування, був прийнятий Кодекс адміністративного судочинства України (далі – КАС України), яким законодавець ввів новий вид судового контролю як судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивчення судового контролю має важливе значення, оскільки цей механізм забезпечує ефективний захист прав сторін – учасників судового процесу. Так, питанню судового контролю приділили увагу такі автори Б. М. Лазарев, В. М. Горшенюв, В. М. Маляренко, А. І. Селиванов, Ю. П. Бітяк та інші.

Постановка завдання. Питання судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах досліджувалася не повно та має певні протиріччя в його як науковому розумінні, так і в практичному застосуванні. Як практиками, так і теоретиками допускається неоднакове розуміння та застосування норм статті 267 КАС України. Так, зокрема, позивач обмежений в праві вимагати судового контролю за виконанням судового рішення після його ухвалення, відсутність обов'язку суду штрафувати винну особу за невиконання судового рішення в адміністративній справі.

Завданням даної статті є удосконалення механізмів судового контролю за виконанням судового рішення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Судовий контроль це специфічний вид контролю в сфері державного управління. Особливість цього контролю полягає в тому, що його здійснюють не систематично, не повсякденно, як, наприклад, контроль з боку спеціалізованих контролюючих органів або прокурорський нагляд за законністю в державному управлінні, а одноразово під час розгляду справ (адміністративних, цивільних, кримінальних) [1, с. 262].

Питання судового контролю за виконанням судового рішення в адміністративній справі досліджували, зокрема, В. М. Кравчук та І. Б. Коліушко.

В. М. Кравчук дає класифікацію видів та способів судового контролю, обґрунтовує своє бачення правозастосування норм статті 267 КАС України. І. Б. Коліушко в свою чергу розкриває зміст судового контролю в адміністративних справах.

Головна мета судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах полягає насамперед у реалізації основних завдань адміністративного судочинства при здійсненні адміністративними судами правосуддя, оскільки воно не обмежується винесенням судового рішення, а також передбачає його виконання. Кожний судовий процес повинен завершуватися реалізацією судового рішення у спірних правовідносинах між його сторонами. Тому після вирішення публічно-правового спору і набрання судовим рішенням законної сили суд продовжує відігравати активну роль у реалізації сторонами прав та законних інтересів, із приводу захисту яким він прийняв судові рішення. Від здійснення судом належного контролю за виконанням судового рішення прямо залежить і ефективність правосуддя [4]. Саме така позиція суду після винесення рішення щодо його виконання забезпечує ефективний захист прав та інтересів фізичних і юридичних осіб.

В.М. Кравчук при цьому виділяє загальні та спеціальні способи контролю. Загальні способи контролю мають усі суди, незалежно від спеціалізації, і вони полягають у розгляді скарг на рішення, дії чи бездіяльність державних виконавців [4].

Спеціальними способами В.М. Кравчук називає:

- 1) зобов'язання суб'єкта владних повноважень надати звіт про виконання судового рішення;
- 2) накладення штрафу за невиконання судового рішення;
- 3) визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, що вчинені суб'єктом повноважень – відповідачем на виконання такої постанови суду або порушення прав позивача, підтверджених такою постановою суду [4].

З такою позицією можна погодитися та класифікувати способи контролю за наслідками, які застосовуються до відповідача (суб'єкта владних повноважень). При цьому спеціальні способи передбачають певні наслідки (як позитивні, так і негативні) для суб'єкта владних повноважень – відповідача, тоді як загальний спосіб контролю передбачає певні наслідки для посадової особи державної виконавчої служби або органу державної виконавчої служби, тобто суб'єкт на який покладений обов'язок забезпечити виконання судового рішення.

Частиною 1 статті 267 КАС України передбачено, що суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, має право зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судові рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

Частиною 12 статті 267 КАС України передбачено, що судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах здійснюється також у порядку, встановленому статтею 181 цього Кодексу.

У силу принципу офіційності суд має право зобов'язати суб'єкта владних повноважень, який програв справу і на якого покладено певні обов'язки, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення [6]. Вважаємо, що такий спосіб судового контролю є доволі ефективним.

Строк для звіту може бути встановлений для контролю за виконанням не лише постанов, а й ухвал, якими суд вирішує, зокрема, питання про відшкодування судових витрат, поворот виконання, зміну способу виконання судового рішення тощо [4].

При цьому в КАС України чітко не визначено, момент, коли саме суд може ініціювати покладення на суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судові рішення,

обов'язку подати звіт. На думку І.Б. Коліушко, судом це може бути зроблено у тому ж самому судовому рішенні (у резолютивній частині) або в письмовій ухвалі [6]. Такої ж позиції дотримується В.М. Кравчук, який вважає, що «особа, яка бере участь у справі, може звернутися до суду із заявою про вирішення питання щодо судового контролю за виконанням судового рішення в будь-який час після проголошення постанови. Така заява (клопотання) передається судді, який розглядав справу (поза автоматизованим розподілом) і розглядається в межах того самого провадження. Нова адміністративна справа не оформлюється. У цьому випадку строк для надання звіту встановлюється ухвалою суду. Цією ухвалою може одночасно судові засідання для розгляду звіту суб'єкта владних повноважень» [4].

Крім того, Кравчук В.М. зазначає про те, що суд такою ухвалою може призначити судові засідання, але статтею 267 КАС України такий механізм не передбачений і не може здійснюватися судом. Тому, ми вважаємо, що з метою більш ефективного врегулювання правовідносин щодо подання такого звіту, варто було б закріпити можливість призначення судового засідання.

Судді застосовуючи норми КАС України також тлумачать статтю 267 КАС України по-різному, так на думку судді Голосіївського районного суду м. Києва Н.В. Антонової по справі № 6-а-7/12 момент встановлення обов'язку для подання суб'єктом владних повноважень звіту про виконання судового рішення у суду в наявності лише під час ухвалення судового рішення та лише в судовому рішенні, яке ухвалюється за результатами розгляду адміністративного позову [2].

Крім того, суддя зазначає, що «зобов'язання суб'єкта владних повноважень, проти якого ухвалене судові рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення є правовим наслідком судового рішення, тому відповідно до пункту 4 частини 1 статті 163 КАС України, саме в резолютивній частині постанови має бути визначено обов'язок звітування суб'єкта владних повноважень про виконання судового рішення перед судом» [2].

З зазначеною вище позицією можна погодитися виходячи з принципу диспозитивності, який закріплений в статті 11 КАС України, а саме те, що суд розглядає адміністративні справи не інакше як за позовною заявою, поданою відповідно до цього Кодексу, і не може виходити за межі позовних вимог. Суд може вийти за межі позовних вимог тільки в разі, якщо це необхідно для повного захисту прав, свобод та інтересів сторін чи третіх осіб, про захист яких вони просять.

Крім того, згідно з абзацом 7 пункту 4 частини 1 статті 163 КАС України саме в резолютивній частині постанови має міститися встановлений судом строк для подання суб'єктом владних повноважень – відповідачем до суду звіту про виконання постанови, якщо вона вимагає вчинення певних дій.

З цього приводу Вищий адміністративний суд України висловив свою позицію та зазначив, що «встановити судовий контроль за виконанням рішення суб'єктом владних повноважень – відповідачем у справі суд першої чи апеляційної інстанції може під час прийняття постанови у справі» [5].

При цьому Вищий адміністративний суд України зазначає, що «у разі звернення позивача із заявою про зобов'язання відповідача подати звіт про виконання судового рішення після прийняття постанови у справі суд ухвалою відмовляє у задоволенні такої заяви» [5]. Приходимо до висновку, що варто було б закріпити можливість подати заяву про подання звіту після прийняття рішення, оскільки це призведе до більш повного захисту прав та інтересів фізичних і юридичних осіб.

Крім того, зазначена позиція не зовсім відповідає КАС України, оскільки суд згідно з статтею 19 Конституції України діє лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. КАС України не передбачено, що суд у разі надходження заяви про зобов'язання відповідача подати звіт про виконання судового рішення після прийняття постанови у справі має своєю ухвалою відмовляти у задоволенні такої заяви.

Вищий адміністративний суд України обмежує суд у виборі, оскільки вже наперед встановлює обов'язок саме відмовити, а не задовольнити, хоча по суті суд мав би залишати без розгляду таку заяву з наступних підстав.

З аналізу норм статей 101 та 163 КАС України у разі, якщо позивач просить суд зобов'язати суб'єкта владних повноважень подати звіт після ухвалення постанови, тоді позивач вчиняє дії, а

саме подає заяву вже після того моменту, де має вирішуватися питання про зобов'язання подати звіт. А тому позивач по суті вчиняє процесуальні дії поза межами можливого строку.

Отже, суд при отриманні заяви про зобов'язання суб'єкта владних повноважень подати звіт має не відмовляти у задоволенні заяви, а повинен залишати її без розгляду.

Згідно з частиною 2 статті 267 КАС України за наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання постанови суду або в разі неподання такого звіту суддя своєю ухвалою може встановити новий строк подання звіту, накласти на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання постанови, штраф у розмірі від десяти до тридцяти мінімальних заробітних плат.

Такий спосіб судового контролю є можливим лише у випадку застосування судом, який постановив постанову (а не судове рішення) та зобов'язання подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення. При цьому, суд, встановивши строк для подання звіту, зі впливом такого строку перевіряє надходження звіту, але КАС України не визначає чіткої процедури дій суду при надходженні звіту, його ненадходженні, порядку розгляду звіту.

В.М. Кравчук зазначає, що «процесуальна форма розгляду звіту законом не передбачена. Тому він може розглядатися як у судовому засіданні із викликом зацікавлених осіб, так і без судового засідання, без виклику осіб, у порядку письмового провадження. На мою думку, якщо строк для звіту встановлений постановою, то звіт може розглядатися суддею без проведення засідання. В інших випадках доцільно проводити засідання за участю сторін для того, щоб з'ясувати причини можливого невиконання і вжити необхідних заходів» [4].

В частині 2 статті 267 КАС України визначено два випадку, коли суд може продовжувати здійснювати подальший судовий контроль, а саме:

1) за наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання постанови суду;

2) в разі неподання такого звіту.

При цьому суд може при наявності обставин, зазначених вище має право:

1) встановити новий строк подання звіту;

2) накласти на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання постанови, штраф у розмірі від десяти до тридцяти мінімальних заробітних плат.

При цьому в КАС України не визначено, які саме наслідки розгляду звіту слугують здійсненню подальшого судового контролю.

При надходженні звіту суд зобов'язаний здійснити розгляд такого звіту, оскільки лише так можна визначити чи є необхідність подальшого судового контролю чи судове рішення виконане і суд може припинити подальше переслідування суб'єкта владних повноважень.

У випадку подання суб'єктом владних повноважень звіту про повне виконання судового рішення, суд не буде здійснювати подальший судовий контроль.

У випадку ж подання звіту про неможливість виконання судового рішення, КАС України не передбачає, що саме має зробити суд. З аналізу частини 1 статті 255 України суд має встановити або новий строк або накласти штраф, оскільки припинення судом здійснення судового контролю може призвести до знівечення судом принципу обов'язковості судового рішення.

Із зазначеного можна зробити висновок, що при поданні суб'єктом владних повноважень звіту з якого не вбачається про виконання судового рішення, суд має встановити новий строк для подання звіту або накласти штраф.

При неподанні звіту, суд застосовує порядок, визначений частиною 2 статті 267 КАС України.

Встановлення нового строку для подання звіту або накладення штрафу оформлюється письмовою ухвалою з дотриманням вимог, визначених статтею 165 КАС України. Зазначена в частині 2 статті 267 КАС України ухвала має постановлятися в нарадчій кімнаті та викладається окремим документом.

З аналізу частини 5 статті 267 КАС України після надходження звіту, яким судове рішення не виконане повністю або частково або закінчення строку для подання звіту та у випадку його

ненадходження суд признає справу для розгляду з повідомленням сторін та за результатами розгляду постановляє ухвалу.

Окрім встановлення нового строку для подання звіту, суд може покласти на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання постанови, штраф у розмірі від десяти до тридцяти мінімальних заробітних плат.

При цьому згідно з частиною 4 статті 267 КАС України половина суми штрафу стягується на користь позивача, інша половина – до Державного бюджету України. У свою чергу, відповідно до частини 5 статті 267 КАС України питання про накладення штрафу вирішується за клопотанням позивача або за ініціативою судді у судовому засіданні з повідомленням сторін. Неприбуття у судові засідання сторін, які були належним чином повідомлені, не перешкоджає розгляду цього питання.

По суті, суд застосовує до особи, яка відповідальна за виконання судового рішення допустила порушення в частині своєчасності подання звіту або виконання судового рішення. При покладенні обов'язку, за постановою суду, вчинити певні дії суб'єктом владних повноважень, особою, яка є відповідальною за виконання постанови, виступатиме керівник такого суб'єкта владних повноважень.

В свою чергу, В.М. Кравчук зазначає, що «відповідальним за виконання постанови може бути не лише посадова особа відповідача, а й державний виконавець» [4].

З такою позицією погодитися не можна, оскільки даною нормою статті не передбачений судовий контроль за рішеннями, діями або бездіяльністю державного виконавця, оскільки механізм судового контролю за виконанням постанови державним виконавцем визначається статтею 181 КАС України.

При цьому не слід виключати випадку, за якого суд, при визнанні протиправним рішення, дії або бездіяльності державного виконавця, встановить строк для подання звіту, а після ненадання або за результатами розгляду такого звіту накладе на посадову особу державної виконавчої служби, відповідальну за виконання судового рішення, штраф.

Конституційний Суд України в своєму рішенні у справі за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України від 13 грудня 2011 року № 17-рп/2011 зазначає про те, що для накладення штрафу має бути склад правопорушення, а також «у частинах другій, шостій, восьмій статті 267 КАС України передбачено право судді накладати штрафи за наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання постанови суду або у разі неподання такого звіту на винну посадову особу, відповідальну за виконання цієї постанови...».

В.М. Кравчук визначає питання, які суд має визначити при накладенні штрафу, а саме: «що постанова не виконана повністю або в частині, з'ясувати причини невиконання судового рішення, встановити посадову особу, відповідальну за виконання постанови, вислухати її... викликати потрібно не лише сторони, а й осіб, відповідальних за виконання постанови, зокрема державного виконавця» [4].

Тобто, лише при наявності винної поведінки керівника, відповідального за виконання постанови, суд має право застосувати накладення на нього штрафу.

Такої ж позиції дотримується Кравчук В.М., оскільки «якщо під час судового розгляду цього питання (накладення штрафу – від автора) буде встановлено, що посадову особу або орган, відповідальні за виконання постанови, діяли добросовісно, то саме лише невиконання постанови не містить складу правопорушення, за яке можна притягувати на підставі ст. 267 КАС до юридичної відповідальності у вигляді накладення штрафу. Водночас слід враховувати, що окремі порушення, допущені під час виконання постанови суду не можуть бути підставою для накладення штрафу. Зокрема, якщо буде встановлено відсутність причинно-наслідкового зв'язку між ними порушеннями і невиконання постанови».

Частиною 6 статті 267 КАС України передбачено, що суддя за клопотанням органу чи посадової особи, відповідальних за виконання постанови, на підставі відповідних доказів зменшує

розмір штрафу на користь Державного бюджету України за невиконання або неналежне виконання постанови на суму штрафу, який було накладено за ці ж дії державним виконавцем відповідно до законодавства про виконавче провадження.

Значний розмір штрафу (фактично в декілька разів більша штрафу, передбаченого за вчинення злочину) є реальним важелем впливу на суб'єкта владних повноважень – відповідача, не на користь якого ухвалено судові рішення, для своєчасного виконання постанови. Це також стало причиною дуже незначного застосування цієї норми судами України.

Згідно з частини 8 статті 267 КАС України сплата штрафу не звільняє від обов'язку виконати постанову суду і подати звіт про її виконання. Повторне невиконання цього обов'язку тягне за собою застосування наслідків, установлених частинами першою і другою цієї статті, але розмір нового штрафу при цьому збільшується на суму штрафу, який було або мало бути сплачено за попередньою ухвалою.

На жаль, механізм встановлення обов'язку надати звіт суб'єктом владним повноважень про виконання судового рішення є недосконалим.

Перейдемо до розгляду такого способу судового контролю як подання особою-позивачем, на користь якої ухвалено постанову суду, заяви про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання такої постанови суду або порушення прав позивача.

Частиною 9 статті 267 КАС України визначено, що особа-позивач, на користь якої ухвалено постанову суду, має право подати до суду першої інстанції заяву про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання такої постанови суду або порушення прав позивача, підтверджених такою постановою суду.

Таку заяву може бути подано протягом десяти днів з дня, коли позивач дізнався або повинен був дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів, але не пізніше дня завершення строку пред'явлення до виконання виконавчого листа, виданого за відповідною постановою суду.

На думку В.М. Кравчука, «вказана заява не є позовною заявою, а тому може розглядатися в межах того самого провадження» [4]. З такою позицією можна погодитися, але лише, що заява не є позовною заявою, а є ініціативою позивача у здійсненні судового контролю за виконанням постанови суду, яка раніше ухвалювалася.

При цьому предметом заяви не можуть бути вимоги про встановлення строку для подання звіту суб'єктом владних повноважень – відповідачем, не на користь якого ухвалено судові рішення, та стягнення штрафу.

Схожій позиції дотримується суддя Шевченківського районного суду м. Києва Д.І. Кравець при ухваленні ухвали від 24.02.2012 по справі № 2610/4599/2012 року та зазначає, що «статтею 267 КАС України не передбачено можливості звернення позивачів до суду з заявами про застосування до відповідачів штрафних санкцій за невиконання постанови суду та встановлення строку для подачі звіту про виконання судового рішення» [3].

Згідно з частиною 10 статті 267 КАС України за відсутності обставин протиправності відповідних рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень – відповідача та порушення ним прав, свобод, інтересів особи-позивача, суд залишає заяву без задоволення. У разі наявності підстав для задоволення заяви суд ухвалює одну із постанов, що передбачені частиною другою статті 162 цього Кодексу.

Така постанова може бути оскаржена лише в апеляційному порядку.

Висновки. Отже, в статті досліджені спеціальні способи судового контролю.

На жаль, спеціальні способи мають певні вади, а саме:

– позивач не має право подавати до суду заяву або позовну заяву про зобов'язання суб'єкта владних повноважень надати звіт про виконання судового рішення;

– без зобов'язання судом подати звіт неможливо накласти штраф за невиконання судового рішення.

Тому, вважаю за доцільне з метою удосконалення механізму судового контролю внести зміни до КАС та надати позивачу право подавати до суду, який постановив постанову (не на

користь суб'єкта владних повноважень) протягом 1 місяця з моменту вступу такої постанови у законну силу, заяву про зобов'язання суб'єкта владних повноважень надати суду звіт. А також, надати позивачу право подавати до суду, який постановив постанову (не на користь суб'єкта владних повноважень) протягом 1 місяця з моменту вступу такої постанови у законну силу, заяву про стягнення штрафу з керівника суб'єкта владних повноважень.

Доцільно також в КАС визначити склад правопорушення за невиконання судового рішення суб'єктом владних повноважень, а саме: штраф накладається у випадку наявності дій або бездіяльності керівника суб'єкта владних повноважень, які призвели до невиконання судового рішення.

Вважаю, до статті 267 КАС України було б доцільно внести зміни щодо:

1. Надати можливість позивачу подавати після ухвалення постанови заяви про встановлення строку для подання звіту.

2. У випадку неподання звіту або подання звіту про невиконання постанови зобов'язати суд накладати штраф на особу, відповідальну за виконання постанови.

Вважаю також за доцільне виключити частину 9 статті 267 КАС України, оскільки по суті постанова, прийнята за результатами розгляду такої заяви, лише встановить факт порушень з боку суб'єкта владних повноважень та не сприятиме виконанню судового рішення. З іншого боку накладення штрафу на керівника суб'єкта владних повноважень в обов'язковому порядку приведе до його подальшого належного виконання.

Список використаних джерел

1. Адміністративне право України: Підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко та ін.; За ред. Ю. П. Битяка. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 544 с.
2. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/21344320>
3. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/21828847>.
4. Кравчук В.М. Способи та форми здійснення судом контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах / В.М. Кравчук // Актуальні питання цивільного та господарського права. – 2011. – № 2 (27). – С. 80-83. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.journal.yurpayintel.com.ua/442/>.
5. Лист Вищого адміністративного суду України від 09.01.2013 р. № 28/12/13-13.
6. Науково-практичний коментар до ст. 267 Кодексу адміністративного судочинства України. Інформаційно-аналітичний центр «ЛІГА», 1991 – 2012 (п. 3).

Ивасын А.Р. Судебный контроль за исполнением судебных решений в административном судопроизводстве: специальные способы

В данной статье раскрывается содержание специальных способов судебного контроля над исполнением судебных решений в административных делах. К таким способам отнесены: обязанность субъекта властных полномочий предоставить отчет об исполнении судебного решения; наложение штрафа за неисполнение судебного решения; признание противоправными решений, действий или бездействий, совершенными субъектами властных полномочий – ответчиком на исполнение такого постановления суда или нарушение прав истца, подтвержденных таким постановлением суда.

В статье предложены механизмы усовершенствования специальных способов судебного контроля над исполнением судебных решений в административном судопроизводстве путем внесения изменений к действующему Кодексу административного судопроизводства Украины.

Ключевые слова: *судебный контроль, административное судопроизводство, отчет об исполнении судебного решения, штраф за неисполнение судебного решения, способы судебного контроля, виды судебного контроля.*

***Ivasyn O. R. Judicial control over the execution of court rulings in administrative proceedings:
special methods***

In the given article the content of the special ways of judicial review over execution of judgment in administrative cases is revealed. Such ways are: the obligation of the office subject to give a report about the execution of judgment; imposition of a fine for the non-execution of judgment; acknowledgement of the decisions, action or inaction to be unlawful and performed by the office subject – defendant to the execution of adjudication or abuse of rights of the claimant approved by such adjudication.

In the article the mechanisms of special ways of judicial review over execution of judgment in administrative cases improvement by the way of change the administrative court proceeding code of Ukraine.

Key words: *judgment review, administrative process, execution of judgment report, imposition of a fine for the non-execution of judgment, ways of judicial review, types of judicial review.*

Надійшла до редакції 30 серпня 2017 р.

